

13. Klimaatverandering

B5-0803/2000

Resolutie van het Europees Parlement over de strategie van de Commissie voor de Conferentie van Den Haag over klimaatverandering (COP6)

Het Europees Parlement,

- onder verwijzing naar het Protocol van Kyoto bij het Raamverdrag van de Verenigde Naties inzake klimaatverandering (UNFCCC) van december 1997 ⁽¹⁾ en de zesde Conferentie van Partijen (Conference of Parties, COP6) die van 13 t/m 24 november 2000 in Den Haag zal worden gehouden,
 - onder verwijzing naar zijn resoluties over klimaatverandering, met name die van 26 oktober 2000 over het Groenboek van de Commissie over de handel in broeikasgasemissierechten binnen de Europese Unie ⁽²⁾ en die over de mededeling van de Commissie inzake het beleid en de maatregelen van de EU om de uitstoot van broeikasgassen terug te dringen — Naar een Europees Programma inzake Klimaatverandering (EPK) ⁽³⁾,
 - gezien mondelinge vraag B5-0547/2000 van de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en consumentenbeleid en gezien de verklaring van de Commissie,
- A. overwegende dat het van essentieel belang is dat de Conferentie van Den Haag een positief resultaat heeft, als men de huidige ongunstige trends inzake klimaatverandering wil omkeren,
- B. overwegende dat er met betrekking tot het onderhandelingsproces van COP6 een echte democratische verantwoordingsplicht moet bestaan en dat het Europees Parlement er zo nauw mogelijk bij betrokken moet zijn,

Doelstellingen voor de Conferentie

1. herhaalt zijn standpunt dat de Europese Unie en haar lidstaten weer een leidende rol moeten spelen bij de werkzaamheden om de uitstoot van broeikasgassen te verminderen en klimaatverandering een halt toe te roepen;
2. is bezorgd over de vele problemen die de partijen tijdens de voorbereidende vergaderingen niet hebben kunnen oplossen en op de Conferentie van Den Haag zelf zullen moeten worden behandeld;
3. verzoekt alle COP6-onderhandelaars met klem de onderhandelingen zeer ambitieus aan te pakken en zich niet met minimaal haalbare resultaten tevreden te stellen, aangezien alleen een reeks krachtige maatregelen op lange termijn een gunstig effect op de wereldwijde klimaatverandering zal hebben;
4. benadrukt dat de geïndustrialiseerde landen bij de werkzaamheden om klimaatverandering een halt toe te roepen, het voortouw moeten nemen, in de eerste plaats via de goedkeuring en uitvoering van interne beleidsmaatregelen om de uitstoot van broeikasgassen terug te dringen; moedigt de partijen van Bijlage I aan de dialoog met en de hulp aan de ontwikkelingslanden te intensiveren;
5. benadrukt dat veel van de landen die het zwaarst door een klimaatverandering worden getroffen tot de armste ter wereld zullen behoren; verlangt derhalve dat krachtens artikel 3, lid 14 van het Protocol van Kyoto alsook door middel van capaciteitsopbouw en technologie-overdracht alomvattende hulp aan deze minst ontwikkelde landen wordt verleend om zich aan te passen aan de gevolgen van klimaatverandering en om hun economieën op duurzame wijze te ontwikkelen;

⁽¹⁾ FCCC/CP/1997/1.7/bijl. 1.

⁽²⁾ Punt 12 van de aangenomen teksten.

⁽³⁾ Punt 13 van de aangenomen teksten.

6. is van mening dat een juridisch bindende wereldwijde bovengrens voor de uitstoot moet worden overeengekomen; is van opvatting dat bij de verdeling van de totale hoeveelheid beschikbare emissierechten moet worden uitgegaan van het principe van gelijke rechten voor iedere wereldburger;
7. herhaalt zijn standpunt dat flexibele mechanismen een aanvulling moeten vormen op beleid en maatregelen (interne acties) en niet meer dan 50 % van het verschil tussen het emissieniveau van 1990 en de doelstelling van Kyoto voor hun rekening mogen nemen; verzoekt de partijen met aandring een bindende overeenkomst ter zake goed te keuren en ervoor te zorgen dat de methode voor de toewijzing van uitstootvergunningen wordt gebaseerd op de beginselen van eerlijkheid, doeltreffendheid voor het milieu en transparantie en wordt geleid door het principe dat de vervuiler betaalt;
8. verzoekt de partijen een kader te ontwerpen voor de snelle toepassing van het Mechanisme voor een Schone Ontwikkeling (CDM), waarbij een positieve lijst wordt opgesteld van projecten en technologieën die in het kader van dit mechanisme subsidiabel zijn; stelt dat subsidiabele projecten gebaseerd moeten zijn op duurzaamheid, energie-efficiëntie en vraag-gerelateerd beheer op het gebied van energie en transport, waarbij nucleaire en grootschalige fossiele energiebronnen worden uitgesloten;
9. is van mening dat het noodzakelijk is zeer voorzichtig te zijn met het toevoegen van reservoirs voor broeikasgassen aan de middelen om de verplichtingen inzake beperking van de uitstoot na te komen, daar verder onderzoek nodig is om duidelijkheid te krijgen over de mogelijke omvang en invloed van deze maatregel en de daaraan verbonden risico's; is van opvatting dat het gebruik van koolstofreservoirs strikt moet worden beperkt totdat dergelijke onderzoeksinformatie beschikbaar is en er een controlesysteem is opgezet; merkt voorts op dat het gebruik van dergelijke koolstofreservoirs moet worden gekoppeld aan erkende programma's voor duurzaam bosbeheer;
10. verzoekt om de instelling van een krachtig mechanisme voor het toezicht op de naleving van de voorschriften, gekoppeld aan een systeem van economische sancties in geval van niet-naleving en een fonds dat kan worden aangewend om de gevolgen van niet-naleving van het Protocol van Kyoto tot een minimum te beperken;

Ratificatie

11. verzoekt alle partijen op basis van de hierboven genoemde doelstellingen het Protocol van Kyoto vóór de Rio+10-conferentie in 2002 te ratificeren;
12. benadrukt dat het Protocol van Kyoto zijn betekenis als belangrijke stap in de bestrijding van het broeikaseffect alleen dan volledig kan bereiken als het wordt geratificeerd;
13. doet een beroep op de leden van het Congres van de Verenigde Staten om hun tegenstand tegen de in Kyoto overeengekomen beginselen op te geven en hun verantwoordelijkheid bij de bestrijding van het broeikaseffect op zich te nemen; roept de onderhandelaars van de Europese Unie er echter toe op om voorafgaand aan de conferentie van Den Haag wegen te vinden voor een zo spoedig mogelijke ratificering van het protocol zonder de Verenigde Staten; stelt hiertoe voor met andere geïndustrialiseerde landen, zoals Japan, de landen van Midden- en Oost-Europa en vooral Rusland, tot overeenstemming te komen om de ratificering van Kyoto veilig te stellen; verzoekt de onderhandelaars geen EU-posities op te geven tegenover de Verenigde Staten als niet is gewaarborgd dat het Congres het Protocol van Kyoto ratificeert;
14. herhaalt, gelet op het mogelijke resultaat van COP6, zijn standpunt dat het nu meer en meer waarschijnlijk is dat de ratificatie van het Protocol van Kyoto perfect strookt met de voorwaarden van artikel 300, lid 3 van het EG-Verdrag en verzoekt de Commissie daarom nogmaals de ratificatie-oorkonde in te dienen in het kader van de instemmingsprocedure;

Democratische verantwoordingsplicht

15. eist, gelet op het grote belang van de besluiten die in Den Haag zullen moeten worden genomen, dat het Europees Parlement nauwer bij het proces wordt betrokken dan het geval was op vorige Conferenties van Partijen;
16. acht het onvoldoende dat het Europees Parlement met slechts drie leden in de delegatie van de Gemeenschap is vertegenwoordigd en wenst dat het Europees Parlement op zijn minst tien leden in de delegatie krijgt;

17. wenst dat de leden van het Europees Parlement dagelijks volledig op de hoogte worden gehouden van de voortgang van de onderhandelingen, opdat de onderhandelaars van de Gemeenschap volledig rekening kunnen houden met de standpunten van het Parlement;

*

* *

18. verzoekt zijn Voorzitter deze resolutie te doen toekomen aan de Commissie, de Raad, de regeringen en parlementen van de lidstaten, het Congres van de Verenigde Staten en het secretariaat van het Raamverdrag van de Verenigde Naties inzake klimaatverandering, met het verzoek haar te verspreiden onder alle andere verdragsluitende partijen dan de EU-lidstaten.
